

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: GŽ-167/04
Brčko, 15.06.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Dragane Tešić kao predsjednika vijeća, te Ruže Gligorević i Mirze Jusufović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca DOO T. K. iz D. D. kod B., zastupan po punomoćniku D. M., advokatu iz B., protiv tuženog Brčko Distrikta BiH – Odjeljenja za ... – Poreska uprava B., zastupan po punomoćniku Edhemu Beganoviću iz Kancelarije za zastupanje Vlade Brčko Distrikta BiH, radi neosnovanog obogaćenja, odlučujući o žalbi tužioca protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P-353/03-I od 09.02.2004. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 15.06.2004. godine donio je

P R E S U D U

Žalba tužioca se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P-353/03-I od 09.02.2004. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužioca kojim traži da mu tuženi isplati novčani iznos od 28.889,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 25.06.2003. godine pa do konačne isplate, te da mu isplati zakonsku kamatu na iznos od 10.643,15 KM počev od 22.11.2001. godine do 25.06.2003. godine, na iznos od 9.067,50 KM počev od 29.11.2001. godine do 25.06.2003. godine i na iznos od 9.179,20 KM počev od 25.04.2002. godine do 25.06.2003. godine, te da mu naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Istom presudom odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv ove presude žali se tužilac iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 283 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH – u daljem tekstu: ZPP („Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH“, broj 5/00, 1/01 i 6/02). U žalbi ističe da se bitna povreda odredaba parničnog postupka sastoji u tome da je izreka pobijane presude u suprotnosti sa razlozima datim u obrazloženju iste i izvedenim dokazima. Naime, tuženi u odgovoru na tužbu nije osporio osnovanost tužbenog zahtjeva, nego je opreza radi osporio visinu tužbenog zahtjeva, a punomoćnik tuženog je priznao iznos glavnog duga nakon uvida u uplatnice koje je tužilac na pripremnom ročištu predao sudu. Svjedoci M. T. i O. O. su potvrdili navode tužioca da je tužilac sporni novčani iznos uplatio na ime akciza i taj novčani iznos nalazi se na posebnom računu kod tuženog. U žalbi se dalje navodi da je tužilac predao

sudu i tuženom materijalne dokaze o ponovnoj uplati akciza Poreskoj upravi RS, odnosno predao je Zapisnik o izvršenoj kontroli, te Rješenje o prinudnoj naplati i dr. Pogrešna primjena materijalnog prava sastoji se u tome što je prvostepeni sud morao da odluči u skladu sa odredbama Zakona o akcizama i porezu na promet RS („Službeni glasnik RS“, broj 25/98, 20/00 i 18/01) i da se akciza plaća prema sjedištu obveznika u korist budžeta RS, pošto je sjedište tužioca u B. u Republici Srpskoj, a ne da pravni osnov za svoju odluku kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužioca zasniva na Nalogu Supervizora o finansijskom sistemu Brčko Distrikta BiH od 13.04.2000. godine i Sporazumu o sprovođenju obaveza iz konačne arbitražne odluke za B. od 24.10.2000. godine. U identičnoj pravnoj stvari Osnovni sud Brčko Distrikta BiH je u predmetu tužioca S. d.o.o. H. protiv tuženog, koji je i u ovom predmetu tuženi, donio presudu pod brojem P-556/02-I od 23.05.2003. godine, kojom je obavezao tuženog da tužiocu vrati naplaćeni iznos po osnovu akciza za uvezene naftne derivate i ista presuda potvrđena je presudom Apelacionog suda Brčko Distrikta BiH broj Gž-214/03 od 15.10.2003. godine. Iz svih navedenih razloga tužilac predlaže da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i usvoji tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženi predlaže da se žalba kao neosnovana odbije i pobijana presuda potvrdi.

Žalba nije osnovana.

Prvostepenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužioca, pošto tužilac u toku postupka nije dokazao da je akciza uplaćena u Brčko Distriktu, osim konstatacije u Zapisniku o izvršenoj kontroli obračuna i uplata akcize i poreza na promet broj: 01/0303/490-2401.51/02 od 07.06.2002. godine za period od 01.01.2000. godine do 31.05.2002. godine, koji Zapisnik prvostepeni sud ne smatra vjerodostojnim dokaznim sredstvom. Tužilac nije pružio nijedan dokaz koji upućuje na zaključak da se tuženi neosnovano obogatio za iznos uplaćen na ime akciza za uvezenu naftu i naftne derivate.

Naime, obaveza tužioca da akcize za uvezenu naftu i naftne derivate plati Poreskoj upravi Brčko Distrikta proizilazi iz naloga Supervizora o finansijskom sistemu Brčko Distrikta BiH od 13.04.2000. godine (tačka 2. i 3.), te Sporazuma o sprovođenju obaveza iz konačne arbitražne odluke za B. do 24.10.2000. godine, kako zaključuje prvostepeni sud.

Inače, Vlade Federacije BiH, Republike Srpske i Brčko Distrikta BiH potpisale su 08.07.2002. godine Memorandum o razumijevanju o sistemu raspodjele akciza prema mjestu krajnje potrošnje od 08.07.2002. godine („Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH“, broj 43/02), kojim je u članu 1. regulisano da će se „svi zakoni i podzakonski akti Entiteta i Brčko Distrikta, koji regulišu akcize, primjenjivati od 15.07.2002. godine“. Prema odredbama ovog Memoranduma pravna lica sa sjedištem u Brčko Distriktu BiH prilikom carinjenja akciznih roba na graničnim prelazima RS i F BiH u istom periodu su uplaćivali akcizu u budžet Entiteta. Poštujući ovaj Memorandum, Poreska uprava RS nije trebalo da tužiocu nalaže ponovnu uplatu akcize.

Međutim, za osnovanost potraživanja tužioca odlučna je činjenica da li je tužilac izvršio duplu uplatu akcize, tj. da li je i kada akcizu ponovo uplatio na račun Poreske uprave RS, pa bi se tek tada mogla cijeliti osnovanost tužbenog zahtjeva tužioca za povrat spornog iznosa od strane tuženog zbog neosnovanog obogaćenja.

Takav dokaz u spisu ovog predmeta ne postoji.

U rješenju Republike Srpske – Ministarstva finansija – Poreske uprave – Područni centar B. broj: 05/0702-45-5.1765/'02 od 25.12.2002. godine o obustavi transakcija preko računa tužioca navedeno je da se obustavljaju sve isplate preko žiro računa tužioca radi namirenja neizmirene obaveze utvrđene rješenjem za plaćanje Poreske uprave – Odjeljenje za kontrolu velikih poreskih obveznika broj: 01/0303/490-2401.51/02 od 18.06.2002. godine, koje rješenje nedostaje u spisu ovog predmeta, pa se ne zna za namirenje kojih neizmirenih obaveza je izvršena prinudna naplata od tužioca.

Naime, akcizu kao poseban oblik poreza za uvezenu naftu i naftne derivate, tužilac čije je sjedište na području RS, dužan je platiti prema odredbama Zakona o akcizima i porezu na prometu RS Poreskoj upravi RS, a ako se poštuje potpisani Memorandum od strane Vlada potpisnica, tada od tužioca neće biti naplaćena akciza koja je jedanput naplaćena u korist Poreske uprave Brčko Distrikta BiH.

Dakle, zakonska obaveza tužioca je da plati akcizu za uvezenu naftu i naftne derivate, a stvar je strana potpisnica kome će taj novac biti usmjeren. Stoga, samo u situaciji ako bi tužilac dokazao da je dva puta platio akcizu za istu robu i to Poreskoj upravi B. Distrikta i Poreskoj upravi RS, tek tada se može cijeliti osnovanost njegovog potraživanja shodno odredbi člana 210 preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78), za koje tužilac u žalbi navodi da tuženi nije osporio, iako je u odgovoru na tužbu (podnesak od 14.07.2003. godine) naglašeno da tuženi osporava osnov tužbenog zahtjeva, a na ročištu od 09.02.2004. godine, kada je glavna rasprava zaključena, punomoćnik tuženog predložio je da se tužilac sa tužbenim zahtjevom u cijelosti odbije.

Bez osnova je i žalbeni prigovor tužioca da se u parničnom predmetu istog suda broj P-556/02-I radi o identičnoj pravnoj stvari u kojoj je donesena presuda kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužioca. Naime, tačno je da je usvojen tužbeni zahtjev tužioca u navedenom parničnom predmetu, pošto je tužilac u toku prvostepenog postupka vjerodostojnom materijalnom dokumentacijom dokazao da je izvršio uplatu akcize za istu robu, u istom iznosu na račun obje Poreske uprave (Poreske uprave Brčko Distrikta BiH i Poreske uprave RS). Iz navedenih razloga žalbu tužioca je kao neosnovanu valjalo odbiti i pobijanu presudu u cijelosti potvrditi, a na osnovu člana 295 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić